

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและ 2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 2 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 161 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการวิเคราะห์ค่าถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร นักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 76.4 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาร้อยละ 15.5 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง และร้อยละ 8.1 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ กลวิธีการเรียน (X_{13}) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) และข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ระดับผลการเรียน (X_5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยด้านการสอนโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมการสอนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าอาจเนื่องมาจากผู้สอนสอนหรือพูดภาษาอังกฤษโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน ใช้คำถามที่เหมาะสมกับความรู้ของนักศึกษา และ กระตุ้นให้นักเรียนคิดหาเหตุผลในการตอบ สนใจ พฤติกรรมการแสดงออกทางการพูดของนักศึกษาและชมเชยเมื่อนักศึกษาตอบคำถามหรือพูดภาษาอังกฤษถูกต้อง ซึ่งมิลแมน (Millan 1981 : 174) กล่าวว่า พฤติกรรมการสอนของครูนับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญที่สุดที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการสอนเป็นตัวกำหนดสิ่งต่างๆ ในกระบวนการเรียนการสอน และพฤติกรรมการสอนที่ดีส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่พึงปรารถนา ครูผู้สอนจะต้องมีการติดต่อสื่อสารที่ดี มีการอธิบาย สาธิตและการใช้สื่อการสอน รู้จักการตั้งคำถามให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด มีการแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้อง รวมถึงมีการจูงใจและการเสริมแรงอย่างเหมาะสม จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่าถึงแม้ผู้สอนจะมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีเพียงใด ถ้าผู้สอนไม่มีพฤติกรรมการสอนที่ดี ไม่มีการติดต่อสื่อสารที่ดีกับนักศึกษา ไม่มีการเสริมแรงอย่างเหมาะสม ก็อาจส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่พึงปรารถนาได้ และยังสอดคล้องกับบลูม (Bloom, 1976 : 115-126) ซึ่งได้กล่าวถึงคุณภาพการสอนที่ดีว่า ครูต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเหมาะสม ให้แรงเสริมที่สอดคล้องกับผู้เรียน ค้นหาข้อมูลย้อนกลับและแก้ไขข้อบกพร่อง ใช้อุปกรณ์การสอนอย่างเหมาะสม ใช้เทคนิคการสอนที่น่าสนใจ รับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน เน้นการปฏิบัติควบคู่กับเนื้อหาวิชาและมีความสามารถในการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจ นอกจากนี้กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (2546 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของพฤติกรรมการสอนที่ดีของครูว่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยผลักดันพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนให้ดำเนินไปได้ด้วยดี จากที่กล่าวมาข้างต้นเห็นได้ว่าครูมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรัชนิพร จารุ่งวณิชสกุล (2543) ที่ศึกษาพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษและหลักการปฏิบัติงานของครูต้นแบบ วิชาภาษาอังกฤษ ปี 2542 ในโรงเรียนประถมและมัธยมศึกษา พบว่า ครูมีการเตรียมแผนการสอนล่วงหน้า จัดเตรียมกิจกรรมการเรียนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เตรียมสื่อ เครื่องมือวัดและประเมินผล จัดกิจกรรมที่เอื้อต่อการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรประจำวัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเอื้อให้นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี ส่งผลถึงการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีด้วย จากข้อมูลที่

เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการสอนของผู้สอน มีความสัมพันธ์และเป็นปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียนและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

2. ปัจจัยด้านผู้เรียนโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ในด้านเจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกว่า

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ มีความสำคัญและจำเป็น มีคุณค่าควรแก่การศึกษา นักศึกษาจึง มีความกระตือรือร้นในการเรียน อยากเรียนรู้ในเนื้อหาที่อาจารย์สอนและเอาใจใส่ในการเรียนอย่าง แท้จริง และถ้านักศึกษามีความชอบภาษาอังกฤษเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว อีกทั้งเห็นความสำคัญและ ความจำเป็นของภาษาอังกฤษที่ใช้เพื่อการสื่อสาร นักศึกษา จะเต็มใจและมีความสุข ที่ได้เรียน ภาษาอังกฤษ ซึ่งต่างจากนักศึกษาที่มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะจะรู้สึกว่าการเรียน ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าเบื่อ ไม่น่าสนใจ จึงไม่กระตือรือร้น ที่จะเรียนและไม่ชอบศึกษาค้นคว้า เพิ่มเติม ซึ่งสอดคล้องกับ คราเชน (Krashen 1982 : 136) ที่กล่าวว่า เจตคติและความถนัดทาง ภาษามีความเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน มีส่วนใน การกำหนดความสำเร็จในการเรียน ดังนั้น เจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศย่อมมีความสัมพันธ์และ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างแน่นอน และไคลน (Klein 1990 : 37-38) ยังได้อธิบายว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หาก ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สองนั้นๆ จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้เรียนที่มีเจตคติ ไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุชนาฏ วรยศศรี (2544) ที่ศึกษาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนคร พบว่า ตัวแปรที่สามารถส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ คือ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่ง เป็นตัวแปรหนึ่งของปัจจัยด้านตัวผู้เรียนที่มีอำนาจพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ ร้อยละ 21.80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิตยา วยโรจนวงศ์ (2543) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่า มีเพียงเจตคติและความรับผิดชอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ จากที่ กล่าวมาข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวแปรหนึ่งของ ปัจจัยด้านผู้เรียนที่ส่งผลสัมฤทธิ์ต่อการเรียนรวมไปถึงมีผลต่อความสามารถทางการพูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนด้วย ถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ก็มีแนวโน้มที่จะมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษสูงหรือมากกว่า ผู้เรียนที่มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

3. ปัจจัยด้านการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัวโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ปกครองแนะนำให้นักศึกษาเห็นประโยชน์และความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมหรือเข้าค่ายภาษาอังกฤษเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา และผู้ปกครองซื้อหรือให้เงินเพื่อซื้อหนังสือภาษาอังกฤษ ซีดีหรือดีวีดีที่เป็นภาษาอังกฤษ ตามลำดับ กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่าอาจ เนื่องจากเมื่อผู้ปกครองเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้ปกครองจะชี้แนะหรือแนะนำให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ความจำเป็นและประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษไปด้วย รวมทั้งสนับสนุนทางการเรียนในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นการให้นักศึกษาเข้าร่วมชมรมหรือค่ายภาษาอังกฤษ การซื้อสื่อหรืออุปกรณ์การเรียน การให้ค่าชมเชยเมื่อประสบความสำเร็จ ในการเรียน ซึ่งการสนับสนุนทางการเรียนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง นี้มีส่วนช่วยให้นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เห็นประโยชน์ของการเรียน พร้อมทั้งจะเรียนรู้ภาษาและมีกำลังใจในการเรียน ซึ่ง สอดคล้องกับ การ์ดเนอร์ (Gardner 1973 : 235-245) ที่อธิบายบทบาทของบิดามารดาและผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษา ซึ่งมี 2 แบบ คือ บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (active role) คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนภาษา ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลให้ผู้เรียนทำการบ้านและส่งเสริมให้ผู้เรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาได้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน และบทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (passive role) บทบาทชนิดนี้เกี่ยวกับเจตคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่ผู้เรียนเรียน ที่ช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษา สอดคล้องกับงานวิจัยของประกายพิมพ์ พิชัย (2540) ที่ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนมากที่สุด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของนุชนาฏ วรยศศรี (2544) ที่ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านการส่งเสริมการเรียนของทางบ้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางครอบครัวหรือการส่งเสริมและสนับสนุนทางการเรียนของครอบครัวมีส่วนช่วยให้นักศึกษามีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาดีขึ้น

4. คะแนนการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ถ้าวิเคราะห์ตามองค์ประกอบของการสื่อสาร คือ

การออกเสียง คำศัพท์ ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่ว และความเข้าใจในบทสนทนา อาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังออกเสียงได้ไม่ถูกต้องนัก มีการใช้คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด ยังใช้ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างของภาษา พูดได้ไม่คล่องและไม่เป็นธรรมชาติ รวมถึงยังไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ถามในทุกข้อคำถาม อาจเนื่องมาจากนักศึกษายังไม่เห็นถึงประโยชน์และความสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารแต่เน้นเรียนเพื่อท่องจำและนำไปสอบให้ได้คะแนนเท่านั้น ซึ่งถ้าผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของการสื่อสารหรือได้มีโอกาสนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตจริง ผู้เรียนก็จะเต็มใจที่จะเรียนรู้ ภาษาเพื่อใช้สื่อสารกับผู้อื่นไม่ใช่เรียนเพื่อให้ได้คะแนนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ ผู้เรียนควรเรียนภาษาโดย นำทุกทักษะมารวมกันหรือเรียนไวยากรณ์ไปพร้อมๆ กับบทสนทนา เพื่อจะได้เห็นถึงรูปแบบของประโยคหรือโครงสร้างของภาษาที่จะใช้สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุดและต้องฝึกผู้เรียนให้ใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิด ซึ่งจอห์นสันและมอร์โรว์ (Johnson and Morrow 1981 : 60-61) กล่าวถึงหลักในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนความรู้ความสามารถในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้นเรียน ผู้สอนควรชี้ให้ผู้เรียน เห็นถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษาเพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ควรจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการหรือทักษะสัมพันธ์ (Integrated skills) การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วนๆ หรือแยกการสอนแต่ละทักษะจะไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่ากับการสอนในลักษณะบูรณาการ ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษาที่มีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันมากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ฝึกผู้เรียนให้เคยชินกับการใช้ภาษาโดยไม่กลัวผิดและให้สื่อสารได้คล่อง เพราะการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นการใช้ภาษาตามสถานการณ์ (Function) มากกว่าการใช้รูปแบบ (Form) ซึ่งเป็นไปตามงานวิจัยของ ยูเพยาวี เมืองหมุด และคณะ (2548) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี พบว่า นักศึกษามีเพียงร้อยละ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ร้อยละ 58 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ที่อ่อนกว่าและร้อยละ 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก และเป็นไปตาม งานวิจัยของนิตยา วัชรโรจน์วงศ์ (2543) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี : นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่า ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษามีน้อยมาก กล่าวคือสามารถสื่อสารเข้าใจได้ดีเพียงร้อยละ 4.8 ปานกลางร้อยละ 32.9 ไม่สามารถสื่อสารได้ร้อยละ 25.3 สื่อสารได้เล็กน้อยร้อยละ 37 จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นแสดง

ให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งถ้าได้มีการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีลักษณะที่เอื้อต่อการสนทนาหรือ สอนให้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากที่สุด จะทำให้นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ดีหรือดีมากขึ้นได้

5. ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ได้แก่ กลวิธีการเรียน (X_{13}) และลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษา (X_{12}) และข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ระดับผลการเรียน (X_5) มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งกลวิธีการเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า ถ้านักศึกษามีวิธีการเรียนรู้ที่เป็นของตนเอง มีการฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ หรือมีโอกาสสนทนากับชาวต่างชาติ สนใจและสนุกในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง มองเห็นข้อบกพร่องทางการใช้ภาษาและแก้ไขปรับปรุงข้อผิดพลาดของตนเองได้ ก็จะส่งเสริมให้การเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและส่งผลให้ความสามารถทางการพูดของนักศึกษา อยู่ในระดับดีอีกด้วย สอดคล้องกับซิมเมอร์แมน (Zimmerman 1988 : 284-298) และพินริช (Pinrich 1995 : 171-172) ที่กล่าวถึงกลยุทธ์ในการศึกษาว่าเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้และพัฒนาได้ ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ พัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจและเอื้อต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้เรียนที่มีกลยุทธ์ในการศึกษาสูงจะเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนสูง มีการวางแผนการเรียนอย่างต่อเนื่อง สำรวจตรวจสอบและประเมินการเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงจัดสรรสิ่งแวดล้อมให้เอื้อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ของตน สอดคล้องกับงานวิจัยของหวง เจียว หัว (Huang Xiao Hua 1985 : 167-168) ที่ศึกษาถึงกลวิธีการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า กลวิธีการเรียนภาษามีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เช่น การสนทนากับเพื่อน ครู และเจ้าของภาษาเมื่อมีโอกาส การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของกิลเลตต์ (Gillette 1987 : 268-278) ที่ศึกษาวิธีการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนของผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ 2 คน พบว่า ผู้เรียนทั้งสองเรียนภาษาโดยเน้นที่ความหมายของภาษามากกว่ากฎเกณฑ์ มีความกล้าที่จะลองใช้ภาษา สนใจพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ตื่นตัวต่อการเรียนรู้อยู่เสมอ ใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่เป็นของตนเอง มีความเข้าใจ และพึงพอใจในการเรียนภาษา จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่านักศึกษาที่มีกลวิธีการเรียนเป็นของตนเองรวมทั้งมีลักษณะนิสัยในเรื่องการใช้ภาษาที่มุ่งมั่นในการเรียนรู้ ใฝ่รู้ และมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่เสมอ จะทำให้นักศึกษามีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ดี

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่าระดับผลการเรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับทฤษฎีและแนวคิดของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972 : 1-136) ที่อธิบายว่า ความรู้เดิมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงอาจกล่าวได้ว่า นักศึกษาที่มีผลการเรียนดี จะมีความสามารถทางด้าน การพูดอยู่ในระดับดี เนื่องจากมีความรู้ความสามารถและทักษะด้านต่างๆทางการพูดดี รวมถึงเมื่อนักศึกษามีระดับผลการเรียนดีอาจเป็นพลังผลักดันทางบวกให้นักศึกษามีความมุ่งมั่นในการเรียนและพยายามที่จะฝึกพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพสูงที่สุด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น สิ่งที่สำคัญ คือการมีกลวิธีในการเรียนของตนเอง มีการฝึกฝนการพูดทั้งในและนอกชั้นเรียน มีการพัฒนาความรู้ทางภาษาอยู่เสมอ นักศึกษาที่มีผลคะแนนการพูดต่ำ เป็นผลมาจากนักศึกษาขาดการฝึกฝน ขาดความรู้และทักษะ ไม่มีวิธีการเรียนเป็นของตนเอง ถึงแม้ว่าผู้สอนจะเป็นผู้สอนที่ดี แต่ถ้าผู้เรียนไม่ได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาเพิ่มเติมนอกชั้นเรียน ก็ไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดี

2. นักศึกษาให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการสอนของผู้สอนอยู่ในระดับมาก ดังนั้น ถ้าผู้สอนมีกลวิธีในการสอน เสริมสร้างลักษณะนิสัยในการเรียนภาษา หากิจกรรมเพื่อสนับสนุนให้เกิดการฝึกทักษะนอกชั้นเรียน น่าจะเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ทำวิจัยเกี่ยวกับนวัตกรรมหรือวิธีในการที่จะให้นักศึกษาสร้างกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นของตนเอง

2. ทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา